

Arrest

nr. 350 195 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 22 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2024 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 2 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 5 februari 2025 met nr. 321 220 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.2. Op 22 mei 2025 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 22 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.05.2025 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijke partner [S.P.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat betrokkene moet bewijzen dat de Belg "beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggings-uitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon heden een invaliditeitsuitkering verkrijgt van de Christelijke Mutualiteit. In 2025 bedroeg haar uitkering gemiddeld 1621,66 EUR/maand. De bestaansmiddelen zijn dus ontoereikend. Immers, er is niet voldaan aan de bestaansmiddelen-voorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met het gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken. Op de bijlage 19ter werd betrokkene dan ook verzocht een overzicht van de vaste en variabele kosten van de Belg en haar gezinsleden voor te leggen.

In het kader van de behoefteanalyse worden de volgende documenten voorgelegd:

- Electrabel (gas & elektriciteit): 91,90 EUR

- Telenet: 65,43 EUR

- Huurcontract en actuele huurprijs: 825,83 EUR

Betrokkene verschaft slechts een beperkt zicht op de maandelijkse kosten van het gezin. Na aftrek van de voorgelegde kosten blijft er slechts 638,50 EUR over om in alle andere vaste en variabele kosten van het gezin te voorzien. Zonder een objectief en actueel overzicht van vaste en variabele kosten van het gezin is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten kunnen betaald worden met het resterende bedrag. Op welke manier de referent zal voorkomen dat betrokkene en/of zichzelf niet ten laste komen te vallen van het sociale zekerheidssysteem is bijgevolg niet duidelijk.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij is tevens van mening dat "het vernietigingsarrest" werd miskend. Verzoeker zet dit middel uiteen als volgt:

"Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur moet een administratieve beslissing afdoende, pertinente en draagkrachtige motieven bevatten. Dit sluit aan bij de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht zoals opgelegd door de Wet van 29 juli 1991. Artikel 2 van die wet verplicht de overheid om in haar beslissing de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze.

Dit betekent dat de motieven:

- *Pertinent moeten zijn (m.a.w. in verband staan met de beslissing),*
- *en draagkrachtig moeten zijn (de beslissing moeten kunnen schragen).*

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om:

- *te begrijpen op basis van welke elementen de beslissing werd genomen,*
- *te controleren of de overheid zich heeft gebaseerd op juiste en relevante gegevens,*
- *én te oordelen of het zinvol is om de beslissing juridisch aan te vechten*

In casu schiet de bestreden beslissing tekort aan de formele motiveringsplicht.

Om de bestaansmiddelen te beoordelen, voerde DVZ een individuele behoefteanalyse uit, maar hierbij werd uitsluitend rekening gehouden met de uitkering van de referentiepersoon. Na aftrek van de voorgelegde vaste en variabele kosten resteerde een bedrag van 638,50 EUR. Volgens DVZ volstaat dit niet, waardoor het niet duidelijk is hoe de referentiepersoon kan aantonen dat noch zichzelf, noch verzoeker met dit bedrag wel degelijk voldoende hebben om in hun onderhoud te voorzien.

Belangrijk is echter dat verzoeker na de aanvraag een attest van immatriculatie ontving en thans werkzaam is, waardoor hij over eigen inkomen beschikt. Dit is een wezenlijk element bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en het risico dat verzoeker ten laste zou komen van het sociale zekerheidssysteem.

In artikel 7 van de gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG) leest men het volgende:

[...]

Uit de gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG) komt de voorwaarde dat men aldus moet beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten die moeten volstaan om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Het HvJ heeft zich hierover ondertussen ook regelmatig uitgesproken. Uit deze rechtspraak blijkt dat de herkomst van de inkomsten niet doorslaggevend is, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkenen.

Hoewel DVZ een berekening maakt van de bestaansmiddelen en een behoefteanalyse uitvoert op basis van de voorgelegde stukken, blijkt uit de motivering niet op welke grond enkel de inkomsten en kosten van de referentiepersoon in aanmerking zijn genomen. Rechtspraak van Uw Raad stelt immers uitdrukkelijk dat ook de inkomsten en beroepsactiviteiten van de aanvrager zelf relevant zijn bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De inkomsten en het verdienvermogen van verzoeker zijn van belang in dit dossier. Zijn partner, de referentiepersoon, ontvangt een invaliditeitsuitkering, wat impliceert dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om te werken. Verzoeker daarentegen is wel arbeidsgeschikt en heeft gewerkt in de periodes waarin dit mogelijk was.

Daarenboven schendt de beslissing ook de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven — dat wil zeggen: motieven waarvan het feitelijk bestaan bewezen is en die in rechte ter verantwoording van de handeling kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht aangezien zij steunt op een onjuiste rechtsopvatting van de bestaansmiddelenvoorwaarde. DVZ gaat er impliciet van uit dat uitsluitend bestaansmiddelen die persoonlijk door de referentiepersoon worden verworven in aanmerking kunnen worden genomen.

Deze interpretatie vindt geen steun in de Verblijfswet aangezien die geen vereiste stelt inzake de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon moet beschikken. Door op basis van deze enge lezing te besluiten dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, steunt de beslissing niet op deugdelijke motieven die in rechte kunnen worden aanvaard.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voort te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu heeft DVZ haar onderzoek op onzorgvuldige wijze gevoerd door haar beoordeling van de bestaansmiddelen te beperken tot de inkomsten van de referentiepersoon, zonder na te gaan of andere relevante elementen van de concrete gezinssituatie in aanmerking konden worden genomen.

Nochtans heeft Uw Raad herhaaldelijk geoordeeld dat deze praktijk berust op een te enge en onjuiste lezing van de Verblijfswet (o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456 van 5 september 2017; RvV nr. 163.345 en nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg moet “beschikken”, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Door geen rekening te houden met inkomsten waarover het gezin feitelijk kon beschikken, noch met de mogelijkheid van financiële solidariteit binnen het gezin, heeft DVZ nagelaten een volledig en concreet onderzoek te voeren van de werkelijke financiële situatie. De bestreden beslissing is aldus genomen op basis van een onvolledig feitenonderzoek en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat burgers mogen vertrouwen op een consequente gedragslijn van de overheid, evenals op specifieke toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Dit beginsel verplicht het bestuur om bij de burger gewekte, gerechtvaardigde verwachtingen zoveel mogelijk te respecteren en na te komen.

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist bovendien dat overheidsoptreden voorspelbaar, transparant en coherent is. Aanvragers moeten kunnen weten aan welke voorwaarden zij moeten voldoen. Door de enge interpretatie van de bestaansmiddelen door DVZ en het buiten beschouwing laten van relevante inkomsten heeft DVZ een onaanvaardbare mate van rechtsonzekerheid gecreëerd.

Tot slot is ook het redelijkheidsbeginsel geschonden. Dit beginsel verplicht het bestuur tot een zorgvuldige en proportionele belangenafweging en vereist dat beslissingen in rechte en in feite verantwoord zijn.

In casu heeft verzoeker mogen vertrouwen op de gangbare ontwikkelingen in de rechtspraak van Uw Raad en kon hij op basis daarvan redelijkerwijs verwachten dat de beoordeling van de bestaansmiddelen zowel rechtszeker als proportioneel en consistent zou gebeuren.

Volgens de Verblijfswet moet de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit voortvloeien.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Uw Raad heeft herhaaldelijk bevestigd dat een automatische weigering van gezinshereniging enkel omdat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel is, indien de gezinshereniger samen met de derdelander familielid beschikt over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen waarover hij vrij kan beschikken (artikel 20 VWEU; evenredigheidsbeginsel). Zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid Vw leidt ertoe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Verder heeft Uw Raad overwogen dat, indien wordt vastgesteld dat de, in aanmerking genomen, bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, DVZ op grond van artikel 42 81, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een individuele behoefteanalyse uit te voeren. Hierbij moet “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” worden vastgesteld welke bestaansmiddelen nodig zijn om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan ook bijdragen aan het gezinsinkomen en kan zelf ook een stabiel inkomen genereren.

De werkelijke inkomsten en beroepsactiviteiten van de partner hebben daarbij een wezenlijke invloed en mogen niet worden genegeerd, aangezien deze mede het financieel referentiekader van het gezin bepalen.

Door deze inkomsten buiten beschouwing te laten, handelde DVZ in strijd met het vertrouwensbeginsel en creëert zij een onredelijke en onvoorspelbare situatie voor de betrokkene.

In casu leidt het buiten beschouwing laten van de inkomsten van verzoeker tot een schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, aangezien verzoeker mocht vertrouwen op een correcte, consistente en proportionele toepassing van de bestaande rechtspraak door Uw Raad."

3.1.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd een middel aan te wenden dat de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreft. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder enkel toe het oordeel dat een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.1.3. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat zijn aanvraag, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing en dit overeenkomstig de overgangsmaatregelen in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft, moet worden onderzocht overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals deze golden vóór voormelde wet.

Het in verzoekers situatie toepasselijke artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

Aldus blijkt dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als wettelijke geregistreerde partner van een Belg, op cumulatieve wijze moet voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon begeleiden of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-middelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekosten-verzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel beschikt over stabiele en regelmatige bestaans-middelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – zoals van toepassing in verzoekers situatie – dat *"de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

3.1.4. Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat de Belgische referentiepersoon een invaliditeitsuitkering verkrijgt met een gemiddelde van 1621,66 euro per maand en dat deze bestaansmiddelen lager zijn dan het referentiebedrag van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, met name honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Verweerder gaat vervolgens over tot een behoefteanalyse, rekening houdend met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd inzake de vaste kosten van het gezin. Hij motiveert dat er maar een beperkt zicht wordt gegeven op de maandelijkse kosten van het gezin en dat er, na aftrek van de voorgelegde kosten, maandelijks maar 638,50 euro overblijft om te voorzien in alle andere vaste en variabele kosten. Hij is van oordeel dat niet ernstig kan worden aangenomen dat al deze kosten kunnen worden betaald met dit resterend bedrag, zonder een objectief en actueel overzicht van alle vaste en variabele kosten van het gezin. Verweerder weigert bijgevolg de gezinshereniging, omdat niet is voldaan aan de bestaans-middelenvereiste en de individuele behoefteanalyse niet in andere zin kan doen besluiten.

3.1.5. Verzoekers enige kritiek tegen deze motieven van de bestreden beslissing luidt dat hij *"thans werkzaam is, waardoor hij over eigen inkomen beschikt"* en dat er zowel bij het bepalen van de bestaansmiddelen als bij de behoefteanalyse rekening had moeten worden gehouden met zijn eigen inkomsten. Hij argumenteert dat de herkomst van de inkomsten waarover een gezin kan beschikken er niet toe doet en dat verweerder, door dit anders te beoordelen, een vereiste stelt die niet is voorzien in de wet.

3.1.6. Verzoeker kan op zich worden gevolgd in zijn standpunt dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen en bij de behoefteanalyse niet enkel en alleen rekening kan worden gehouden met de persoonlijke inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf, gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 2 april 2026 met nr. 38/2026. Hierin oordeelde dit Hof immers dat het de wil van de wetgever was om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en voor gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X t. de Belgische Staat) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniging voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de

persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is volgens het Grondwettelijk Hof niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier helemaal niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag enig document met betrekking tot eigen inkomsten heeft voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont dit alleszins niet aan, zodat niet kan worden vastgesteld dat verweerder zijn eigen inkomsten onterecht niet in rekening zou hebben gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan trouwens ook helemaal geen motief worden gelezen als zouden de eigen inkomsten van verzoeker niet in rekening kunnen worden gebracht, omdat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zijn. Verzoekers kritiek is aldus zonder enige relevantie in zijn concrete situatie. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker in het kader van zijn beroep evenmin enig bewijs voorlegt van een eigen tewerkstelling of een inkomen dat hij hieruit haalt.

3.1.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van de wet. Een miskennen van artikel 40ter of artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.8. Verzoeker wijst nog op een miskennen van “het vernietigingsarrest”, zonder evenwel te duiden op welk arrest hij precies doelt of in dit verband enige verdere toelichting te verstrekken. Er blijkt alleszins niet dat verzoeker zelf reeds het voorwerp is van een eerder vernietigingsarrest. In zoverre hij doelt op vernietigingsarresten inzake andere vreemdelingen, wordt er enerzijds op gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en anderzijds dat hij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag bewijzen van eigen bestaansmiddelen naar voor bracht.

3.1.9. Het rechtszekerheidsbeginsel is verder een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker betoogt dat deze beginselen zijn miskend, door “de enge interpretatie van de bestaans-middelen door DVZ en het buiten beschouwing laten van relevante inkomsten”, met name zijn eigen inkomsten uit werk. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, lagen evenwel helemaal geen stukken voor met betrekking tot eigen inkomsten van verzoeker. Dit betoog is andermaal niet dienstig en is niet van aard een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel aan te tonen.

3.1.10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het bestaan van een stabiele en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner, noch met het feit dat zij samen een hechte gezinscel vormen. Verzoeker en zijn partner wonen reeds geruime tijd samen en hebben bovendien een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend, welke werd geregistreerd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In het dossier ontbreekt elke daadwerkelijke belangenafweging, hoewel een dergelijke afweging — in het licht van de zogenaamde fair balance-toets — essentieel is. Verwerende partij diende de individuele belangen van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang dat zij wenst te beschermen, hetgeen in casu manifest niet is gebeurd.

Daarnaast heeft verwerende partij nagelaten het dossier te toetsen aan de fundamentele mensenrechten zoals gewaarborgd door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Meer bepaald werd artikel 8

EVRM niet op afdoende wijze onderzocht, terwijl deze bepaling onmiskenbaar relevant is in onderhavig dossier.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Elke inmenging door een openbaar gezag in de uitoefening van dit recht dient niet alleen bij wet voorzien te zijn, maar ook noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving, hetgeen veronderstelt dat zij beantwoordt aan een pressing social need en proportioneel is ten opzichte van het nagestreefde doel. Het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan ipso jure ontstaan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat gezinsleven niet noodzakelijk afhankelijk is van een formele of wettelijke erkenning, maar kan voortvloeien uit feitelijke, duurzame en affectieve banden.

In casu kan geenszins worden aangenomen dat er sprake is van een pressing social need die een inmenging in het gezinsleven van verzoeker zou rechtvaardigen. Integendeel, verwerende partij heeft nagelaten om een proportionaliteitstoets uit te voeren en een belangenafweging te maken tussen het algemeen belang en het individuele belang van verzoeker.

Bij een correcte belangenafweging dient te worden vastgesteld dat de individuele belangen van verzoeker en zijn partner zwaarder doorwegen. Daarbij dient tevens te worden nagegaan of er concrete hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang dergelijke hinderpalen niet worden onderzocht en gemotiveerd, kan niet worden geconcludeerd dat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt.

Verwerende partij heeft in casu nagelaten de stabiele en duurzamerelatie tussen verzoeker en zijn partner daadwerkelijk te onderzoeken en hieraan het nodige gewicht toe te kennen. Nochtans staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker en zijn partner samen een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Een essentieel bestanddeel van het recht op gezinsleven is het recht om samen te wonen, zodat familiale relaties zich normaal kunnen ontwikkelen! en gezinsleden daadwerkelijk in elkaars gezelschap kunnen leven!! De vraag of er sprake is van gezinsleven is bijgevolg een feitelijke beoordeling, die afhangt van het bestaan van reële, nauwe persoonlijke banden.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM dienen daarbij onder meer de volgende feitelijke elementen in aanmerking te worden genomen:

- het samenwonen van de betrokkenen, zelfs bij gebrek aan formele erkenning van het gezinsleven?;
- de duur en stabiliteit van de relatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met één van deze essentiële toetsstenen rekening werd gehouden alvorens tot een beslissing te komen. De beslissing is dan ook genomen zonder een grondig en zorgvuldig onderzoek van het dossier. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing manifest artikel 8 EVRM, nu geen enkele daadwerkelijke belangenafweging werd gemaakt en de impact van de beslissing op het gezinsleven van verzoeker volledig werd miskend.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen. Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen m.b.t. het gezinsleven werden niet in overweging genomen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker en zijn partner zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van hun gezinsleven.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker en zijn partner ernstige en onevenredige gevolgen hebben, met name gelet op hun gezinsleven. Er is bovendien geen sprake van enige bedreiging voor de nationale of openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, noch van wanordelijkheden of strafbare feiten. Evenmin vormt verzoeker een gevaar voor de goede zeden of voor de rechten en vrijheden van anderen.

Gelet op het voorgaande dient het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker en zijn partner te worden gerespecteerd, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 8 EVRM."

3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een vraag van verzoeker om gezinshereniging met zijn Belgische partner op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt het gezinsleven tussen hen niet betwist. Door het nemen van een beslissing inzake deze aanvraag aan de hand van de

verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet ook worden aangenomen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, zijn gezinsleven op zich wel degelijk in rekening is gebracht.

In zoverre verzoeker betoogt dat omtrent zijn gezinsleven in de bestreden beslissing ten onrechte geen belangenafweging heeft plaatsgevonden, merkt de Raad op dat deze belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingenten vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel.

Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het sociaalezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat is voldaan aan de inkomens-voorwaarde bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en hiermee ook niet gepaard gaat. Deze beslissing heeft op zich dus niet tot gevolg dat verzoeker of zijn Belgische partner zou worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS